

КОМЕНТАРИ НА НАЦРТ ЗАКОНА О КОНТРОЛИ ДРЖАВНЕ ПОМОЋИ

Задовољство нам је да у контексту припреме новог закона који уређује област државне помоћи изнесемо своје коментаре о решењима садржаним у Нацрту закона о контроли државне помоћи („Нацрт ЗКДП“ или „Нацрт закона“).

Будући да уређује заштиту слободне конкуренције на тржишту и обезбеђује транспарентност у додели државне помоћи, овај закон је од изузетног значаја за правилно функционисање домаће тржишне привреде и планирано приступање Србије Европској унији. Како је истакнуто у образложењу Нацрта ЗКДП, разлози за доношење новог закона у области државне помоћи јесу прецизирање постојећих и увођење нових правних института, усклађивање са Законом о општем управном поступку, те усаглашавање домаћег законодавства са европским правним тековинама. Квалитетна регулација тржишта, чији је неизоставан део и право конкуренције, неопходна је како за стварање оптималне пословне климе, тако и за пружање потрошачима производа и услуга највишег квалитета.

Додатно, Република Србија је глобално препозната као земља која предњачи у привлачењу страних инвестиција¹. У том смислу, неопходно је прецизно уређење свих питања од значаја за ову област, како не би била угрожена политика субвенција и како би на најефикаснији начин била постигнута правна сигурност домаћег правног система. Ово се пре свега односи на поштовање основних људских права загарантованих Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и Уставом Републике Србије.

Сходно наведеном, ценимо и поздрављамо иницијативу Министарства финансија да спроведе јавну расправу о Нацрту закона и тако омогући свим заинтересованим лицима да након што се упознају са садржином Нацрта, доставе своје коментаре и сугестије.

У даљем тексту образлажемо своје коментаре и предложене измене Нацрта закона.

I. СТРАНАЧКА ЛЕГИТИМАЦИЈА У ПОСТУПКУ ПРЕД КОМИСИЈОМ ЗА КОНТРОЛУ ДРЖАВНЕ ПОМОЋИ

У овом делу предлажемо измене у погледу круга лица која могу имати статус странке у поступку, односно сугеришемо увођење одредаба које би заштитиле права и интересе свих заинтересованих лица у поступку.

Нацрт закона у члану 26. предвиђа следеће:

„Странка у поступку пред Комисијом [за контролу државне помоћи] је давалац државне помоћи, односно подносилац пријаве.

Својство странке у смислу овог закона нема корисник односно подносилац иницијативе за покретање претходног поступка и поступка накнадне контроле.“

¹ Извор: *Financial Times: Greenfield FDI Performance Index 2019: Serbia storms to top.*

Из цитираних одредаба јасно следи да страначку легитимацију има давалац државне помоћи, односно подносилац пријаве. С друге стране, Нацрт ЗКДП предвиђа да својство странке у поступку нема корисник односно подносилац иницијативе за покретање претходног поступка и поступка накнадне контроле.

Уколико предложено законско решење анализирамо у светлу одредаба о претходној и накнадној контроли државне помоћи, долазимо до закључка да цитиране одредбе могу бити спорне у контексту поступка накнадне контроле. Наиме, из чланова 30-38. Нацрта ЗКДП следи да је један од основних циљева којима се предлагач водио приликом израде Нацрта закона детаљно уређивање института претходне контроле државне помоћи. Пажња која је у Нацрту покљоњена поступку претходне контроле не изненађује, будући да је у последњем извештају Европске комисије о напретку Србије, између осталог, наведено да „[o]ргани за одобравања не достављају ККДП-у одлуке о додели државне помоћи редовно *ex ante*“². Међутим, мишљења смо да предложено законско решење може бити спорно у контексту спровођења поступка накнадне контроле, а како је детаљније образложено у наставку.

Надаље, Нацрт закона у члану 25. прописује да је поступак пред Комисијом за контролу државне помоћи („**Комисија**“) посебан управни поступак, те предвиђа супсидијарну примену Закона о општем управном поступку³. Додатно, исти закон у члану 3. предвиђа да посебни закони донети у појединим управним областима не могу да смањују ниво заштите зајемчен самим Законом о општем управном поступку нити могу да садрже одредбе супротне начелима из наведеног закона.

У том смислу, значајно је напоменути да Закон о општем управном поступку у члану 44. ст. 1. и 2. прописује ко су странке у поступку, како следи:

„(1) Странка у управном поступку јесте физичко или правно лице чија је управна ствар предмет управног поступка и свако друго физичко или правно лице на чија права, обавезе или правне интересе може да утиче исход управног поступка.

„(2) Странка у управном поступку може да буде и орган, организација, насеље, група лица и други који нису правна лица, под условима под којима физичко или правно лице може да буде странка, или кад је то одређено законом.“

Дакле, наведени закон странком сматра и свако физичко или правно лице на чија права, обавезе или правне интересе може да утиче исход управног поступка. Анализом положаја корисника државне помоћи недвосмислено се може закључити да исти спада у појам странке сходно поменутом закону. Наиме, у поступку повраћаја државне помоћи суштински се успоставља обавеза на страни корисника помоћи. Додатно, будући да се у конкретном случају одлучује о *праву, обавези или на закону заснованом интересу* корисника, те да је таква обавеза финансијске природе, и у зависности од њене висине и прописане законске затезне камате, извршење исте може изазвати и покретање стечајног поступка над њим. Без обзира што Нацрт закона предвиђа у ставу 4. члана 52. дискреционо право Комисије да одлучи о ослобођењу од повраћаја износа затезне камате, не постоји обавеза да Комисија то и учини, а треба имати у виду да и сâм износ главнице који је предмет повраћаја може корисника довести у довољно тежак положај.

² Европска комисија, Брисел, 29. мај 2019. године, Извештај за 2019. годину који прати Саопштење Комисије упућено Европском парламенту, Савету, Европском економском и социјалном комитету и Комитету региона.

³ „Службени гласник РС“, бр.18/2016 и 95/2018 – аутентично тумачење.

Све ово доводи до закључка да корисник помоћи јесте лице на чија права, обавезе или правне интересе исход управног поступка недвосмислено може да утиче те да има право да се изјашњава о чињеницама или околностима које су предмет утврђивања у испитном поступку, да учествује у спровођењу испитног поступка.

С обзиром на горе наведено, сматрамо да је неопходно да се Нацрт закона усагласи са Законом о општем управном поступку, те да кориснику помоћи, као лицу коме се у поступку повраћаја помоћи намеће обавеза, додели статус странке.

С друге стране, у образложењу Нацрта ЗКДП је изричито непризнавање статуса странке кориснику помоћи оправдано тиме што „Комисија не решава о правима и обавезама корисника државне помоћи, већ оцењује да ли је у поступку претходне или накнадне контроле помоћ усклађена“. Дакле, предлагач Нацрта закона („предлагач“) полази од претпоставке да се оценом о усклађености помоћи не дира у права и обавезе корисника помоћи.

Даље, потпору за предложену законску одредбу о страначкој легитимацији предлагач проналази у Уредби Савета ЕУ 2015/1589 („Уредба ЕУ“), наводећи при том да се корисницима помоћи према наведеној уредби омогућава да се у поступку изјасне, али да им се не даје активна легитимација. Предлагач, дакле, непостојање страначке легитимације за корисника помоћи оправдава непризнавањем активне легитимације кориснику помоћи према Уредби ЕУ. Овакво образложење не сматрамо адекватним.

Наиме, чак и да претпоставимо да корисник помоћи нема активну легитимацију, о чему ће више речи бити касније, то не значи да он ни на који начин не може учествовати у поступку, односно, то га не лишава аутоматски свих процесних средстава за заступање својих права и интереса. Такође, без обзира што се предлагач позива на Уредбу ЕУ која изричито прописује право на изјашњење корисницима помоћи, у Нацрту закона он управо поступа супротно поменутој уредби и ни на који начин не прописује право на изјашњење корисника помоћи.

Додатно, битно је истаћи да корисник помоћи сходно наведеној уредби спада у категорију заинтересованих лица са јасно дефинисаним правима и обавезама. Једно од таквих права кореспондира са експлицитном обавезом Европске комисије да, у случају када она својом одлуком захтева од заинтересованог лица да достави одређене информације, упути наведено лице на даљу правну заштиту пред Судом правде ЕУ. На овај начин, јасно је да Уредба ЕУ, иако кориснику помоћи не даје статус странке у поступку, истом омогућује положај који је значајно повољнији од оног који је дефинисан у тексту Нацрта закона, те да му даје одговарајући спектар права, како у управном, тако и у судском поступку.

С друге стране, могуће је да је предлагач пошао од претпоставке да се интерес даваоца и корисника државне помоћи подударују, те да је давањем страначке легитимације даваоцу помоћи заштићен и правни интерес корисника исте. Међутим, овај став је тешко одржив, будући да интерес даваоца и корисника државне помоћи не само да не морају да се подударују већ могу бити и директно супротстављени. На пример, давалац може тежити повраћају државне помоћи, док корисник такву одлуку може сматрати неоправданом и незаконитом. Међутим, у том случају, према тексту Нацрта закона, корисник државне помоћи ће бити остављен без могућности да се изјасни и поднесе доказе у поступку.

Додатно, занимљиво је решење да предлагач најпре у члану 10. Нацрта предвиђа да је Комисија надлежна да одлучује о правима и обавезама корисника помоћи, да би затим у

образложењу Нацрта навео управо супротно, а то је да „Комисија не решава о правима и обавезама корисника државне помоћи“, те да се због тога кориснику не може признати страначка легитимација. Дакле, нејасно је какву процесну улогу има корисник помоћи будући да Нацрт закона предвиђа да Комисија одлучује, између осталог, о правима и обавезама корисника помоћи, а истом том кориснику не признаје статус странке нити било какав други статус у поступку.

У том смислу, битно је напоменути да домаћи правни систем пружа заштиту свим лицима на чија права, обавезе или правне интересе може утицати исход поступка, не само у управном поступку кроз проширење појма странке, већ и у парничном поступку, којим је предвиђен институт умешача⁴.

Из свега наведеног произлази да су одредбе члана 26. Нацрта закона директно супротне члану 44. Закона о општем управном поступку на начин да не прописују да корисник државне помоћи може имати статус странке у поступку, као и члану 3. Закона о општем управном поступку, будући да је предложеним решењем не само смањен, већ у потпуности ускраћен ниво заштите зајемчен Законом о општем управном поступку. Такође, изостанак одредаба којима би се кориснику државне помоћи омогућило да се изјасни, односно да учествује у поступку ако не у својству странке онда у неком другом статусу, чиме би на адекватан начин могао остваривати своја права, није у складу ни са Уредбом ЕУ.

Стога, мишљења смо да став 2. члана 26. Нацрта закона треба изменити увођењем корисника државне помоћи као странке у поступку.

Када је реч о другим изменама које смо предложили, потребно је преостале одредбе ускладити са увођењем корисника државне помоћи као странке.

Наиме, чланом 42. став 2. Нацрта закона прописана је обавеза даваоца државне помоћи, као странке у поступку, да захтев Комисије за достављањем информација без одлагања проследи кориснику. Међутим, увођењем корисника као странке, Комисија се може директно обратити кориснику, што би неминовно имало за последицу и повећање ефикасности поступка. Стога, сматрамо да је наведену одредбу потребно брисати.

Коначно, предложена измена у члану 42. став 6.⁵ која подразумева обавештавање Владе о непоступању странке по налогу Комисије се односи на тренутно решење Нацрта закона, тј. на даваоца државне помоћи. Уколико би појам странке био проширен тако да обухвати и корисника, требало би уподобити ову одредбу тако проширеном појму странке, односно прописати да Влада може бити обавештена само у случају када се као странка појављује давалац државне помоћи. У сваком случају, средство притиска у односу на корисника већ је прописано Нацртом закона, и то у форми процесног пенала, те постоји јасна санкција у случају опструкције поступка.

⁴ Чланови 215-2019. Закона о општем управном поступку.

⁵ Члан 42. став 6. Нацрта закона: *За непоступање странке у поступку по налогу овлашћеног службеног лица из става 1. овог члана, Комисија може обавестити Владу.*

II. АКТИВНА ЛЕГИТИМАЦИЈА У СПОРОВИМА ПРОТИВ ОДЛУКА КОМИСИЈЕ

У складу са претходним одељком, у овом делу предлажемо прецизирање одредбе која се односи на могућност подношења тужбе против решења Комисије изричитим навођењем странке као овлашћеног лица за покретање управног спора.

Члан 10. Нацрта ЗКДП регулише надлежност Комисије тако што прописује да Комисија решава о правима и обавезама давалаца и корисника државне помоћи, те доноси решења и закључке у поступку претходне и накнадне контроле.

Против коначног решења Комисије може се покренути спор пред Управним судом. Нацрт закона не прописује изричито ко су лица овлашћена на покретање управног спора. Међутим, како одредба наводи да се тужба може поднети суду у року од 30 дана од дана достављања решења странци, може се претпоставити да предлагач посредно упућује на постојање активне легитимације само за лице које је странка у управном поступку.

Сходно тренутном решењу у Нацрту закона, корисник државне помоћи не може остваривати своја права у управном спору будући да му није дат статус странке у поступку пред Комисијом.

Коначно, на ово питање ће се, сходно карактеру поступка који се води против решења Комисије, примењивати одредбе Закона о управним споровима⁶. Према члану 11. став 1. Закона о управним споровима тужилац у управном спору може да буде оно лице које сматра да му је управним актом повређено неко право или на закону засновани интерес.

Овакво одређење активне легитимације из Закона о управним споровима у складу је са уставном одредбом која гарантује право на једнаку заштиту права и правно средство. Наиме, чланом 36. став 2. Устава Републике Србије прописано је да:

„Свако има право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се одлучује о његовом праву, обавези или на закону заснованом интересу.“

Додатно, чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („**Конвенција**“) прописано је следеће:

“Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама, или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона. [...]“

Законодавно решење предложено Нацртом закона може бити проблематично у случају накнадне контроле, али исто представља решење типично за постојећи механизам судске контроле аката у области права конкуренције. Овде упућујемо на члан 71. Закона о заштити конкуренције који на идентичан начин као и Нацрт закона предвиђа да се контрола законитости аката Комисије врши у управном спору, не прецизирајући при томе ко су носиоци активне легитимације за покретање тог спора. Будући да су одредбе о судској контроли аката које доносе Комисија за заштиту конкуренције, односно Комисија за контролу државне помоћи врло сличне, логично је да одговор о судбини одредбе члана 54. Нацрта закона тражимо у пракси примене Закона о заштити конкуренције. Наиме, питање

⁶ „Службени гласник РС“, бр.111/2009.

активне легитимације у поступцима против решења Комисије за заштиту конкуренције је било предмет разматрања како Управног, тако и Врховног касационог суда.

Тако, на пример, у поступку покренутом по тужбама учесника на тржишту који су се сматрали директно погођеним споразумом закљученим између „Телеком Србија“ а.д. Београд и „Центросинергија“ доо, Управни суд је нашао, а Врховни касациони суд потврдио да подносиоци тужбе немају активну легитимацију за покретање поступка, наводећи да се *„оспореним актом [се] не дира очигледно у право тужилаца или у њихов на закону заснован интерес“*. Суд је, дакле, стао на становиште да активну легитимацију за подношење тужбе против одлуке Комисије за заштиту конкуренције имају само стране које су закључиле споразум који је био предмет одлучивања о појединачном изузећу, односно странке у управном поступку.

С друге стране, Европски суд за људска права у Стразбуру, у предмету *Sporrong and Lönnroth v. Sweden* је расправљао о праву странке да уложи правни лек у управној ствари и нашао да је дошло до повреде члана 6. Конвенције:

„[...] у предмету Le Compte, Van Leuven and De Meyer, од 23. јуна 1981. године, истакнуто је да се члан 6, став 1. не примењује само на поступак који је већ у току: на овај члан се може позивати и свако ко сматра да је ометање приликом остваривања једног од његових (грађанских) права незаконито и тврди да није имао могућност да се обрати суду под условима који су прописани у члану 6. став 1. (чл. 6-1) [...]. Није од нарочитог значаја што се поступак (спор) односио на административну меру коју је надлежно тело предузело у вршењу јавне власти [...]“⁷

Коначно, овде је битно напоменути да је Република Србија, поред тога што је у обавези да директно примењује праксу Европског суда за људска права, на основу члана 16. став 2. Устава, такође у обавези да у области права конкуренције примењује критеријуме који проистичу из примене правила конкуренције Европске уније, као и инструменте тумачења које су усвојиле институције Европске уније.⁸ Дакле, приликом разматрања активне легитимације у споровима против одлука Комисије потребно је у обзир узети инструменте тумачења и критеријуме који важе у праву ЕУ, односно, у конкретном случају ставове ЕУ судова.

Суд правде Европске уније је у предмету *Cofaz and others v Commission* заузео став да се право заинтересоване стране на подношење тужбе на одлуку не сме рестриктивно тумачити:

„Према устаљеној судској пракси, одредбе Уговора које се тичу права заинтересованих лица да поднесу тужбу не смеју се тумачити рестриктивно. Према томе, у недостатку конкретне одредбе Уговора, не може се претпоставити да у том погледу постоје ограничења. Осим оних на које се одлука односи, директно заинтересованим се могу сматрати она лица на која одлука утиче захваљујући њиховим специфичним

⁷ Предмет *Sporrong and Lönnroth v. Sweden*, број 7151/75; 7152/75, од 23. септембра 1982. године, параграф 80.

⁸ Члан 73. став 2. ССП прописује: *„Свако поступање супротно овом члану оцењиваће се на основу критеријума који проистичу из примене правила конкуренције која се примењују у [Унији], нарочито из чланова [101], [102], [106] и [107] Уговора о функционисању ЕУ и инструмената тумачења које су усвојиле институције [Уније].“*

својствима или захваљујући околностима које их чине различитим у односу на остала потенцијално заинтересована лица“.⁹

Дакле, пракса судова Европске уније стоји на становишту да, сходно члану 263. став 4. Уговора о функционисању ЕУ, право на покретање поступка против одлука донетих у управном поступку имају сва лица која могу да докажу свој директни и појединачни интерес.

Тако, директни и појединачни интерес за покретање судског поступка у случају када тужилац није учествовао у својству странке у управном поступку признат је у неколицини предмета пред судовима Европске уније, и то *Metro SB-Großmärkte GmbH & Co. KG v Commission* и *Métropole Télévision SA and Others v Commission*.

Јасно је да судска пракса ЕУ даје могућност свим лицима која докажу свој интерес да своја права остварују у управном спору. Сличну одредбу садржи и Закон о управним споровима. Међутим, имајући у виду да Нацрт закона кориснику државне помоћи неоправдано не признаје статус странке у поступку, а да домаћи судови рестриктивно тумаче одредбе о активној легитимацији и у овој области права, те не дозвољавају лицима која нису странке у поступку да траже судску заштиту, постоји ризик да ће корисници државне помоћи остати без могућности да утичу на одлуку којом се даваоцу државне помоћи налаже њен повраћај, без обзира на то што се крајњи терет обавезе повраћаја државне помоћи суштински намеће кориснику. Наведено ће за последицу имати кршење основног људског права корисника помоћи, односно права на правично суђење загарантованог Уставом Републике Србије и Конвенцијом.

Коначно, треба имати у виду да Нацрт закона јасно прописује да је Комисија овлашћена да решава о правима и обавезама не само давалаца него и корисника државне помоћи. Стога, у циљу усаглашавања остатка текста Нацрта закона са наведеном одредбом, неопходно је да се и кориснику омогуће одговарајућа права, између осталог и активна легитимација.

III. ОБАВЕЗА РЕШАВАЊА УПРАВНЕ СТВАРИ ПРЕСУДОМ – СПОР ПУНЕ ЈУРИСДИКЦИЈЕ

У складу са образложењем Нацрта закона, у овом делу предлажемо прецизирање начина одлучивања од стране Управног суда.

Члан 54. Нацрта ЗКДП у ставу 6. прописује да је Управни суд дужан да управну ствар реши пресудом. Наведено законско решење је предлагач ближе појаснио у образложењу Нацрта ЗКДП наводећи да је „у споровима покренутим против решења Комисије, суд [...] дужан да одлучи у спору пуне јурисдикције“.

Дакле, из образложења Нацрта закона следи да је основна интенција предлагача приликом прописивања да суд одлучује пресудом била да обезбеди одлучивање у спору пуне јурисдикције. Разматрајући предложено законско решење у светлу намере предлагача, долазимо до закључка да формулација члана 54. став 6. оставља простор за недоумице. Ово истичемо из разлога што доношење одлуке у форми пресуде није карактеристично само за спор пуне јурисдикције, већ и за спор ограничене јурисдикције.

⁹ Идентично становиште суд је заузео и у спојеним предметима Т-528/93, Т-542/93, Т-543/93, Т-546/93, [Métropole Télévision SA and Others v Commission](#) (параграф 60) и предмету [Metro SB-Großmärkte GmbH & Co. KG v Commission](#) (параграф 20).

Наиме, основна разлика између спора пуне и спора ограничене јурисдикције не лежи у форми акта којим суд одлучује, већ у обиму овлашћења суда у току поступка.

Члан 42. Закона о управним споровима регулише доношење пресуда у спору ограничене јурисдикције и прописује:

„Ако се тужба уважава, суд пресудом поништава оспорени управни акт у целини или делимично и враћа предмет надлежном органу на поновно одлучивање, осим ако у тој ствари нови акт није потребан.

Ако се тужба уважава а тужбени захтев је да се утврди незаконитост акта без правних дејстава, или се тужбени захтев састоји само у утврђењу да је тужени поновио свој ранији акт који је већ поништен пред судом - суд се у пресуди ограничава на тражено утврђење.“

Из цитираних одредаба произлази да спор ограничене јурисдикције подразумева доношење пресуде, с том разликом у односу на пуну јурисдикцију, што суд након поништења акта не може донети мериторну одлуку већ предмет мора вратити на поновно одлучивање у случају да постоји потреба да се у конкретној ствари донесе нови акт.

Полазећи од образложења Нацрта закона, мишљења смо да је намера предлагача била да обезбеди мериторно решавање у конкретном поступку. Овакво законско решење би требало да спречи исход управног спора који је у пракси најчешћи – поништавање акта о чијој се законитости расправља и враћање предмета на поновно одлучивање. Решавање у спору пуне јурисдикције пожељно је у контексту начела процесне економије и суђења у разумном року. У случају када је суд у обавези да реши спор у меритуму, његова одлука у свему замењује одлуку Комисије, те не постоји потреба за Комисију да накнадно одлучује нити предузима било какве друге радње.

Међутим, обавезивање суда да управну ствар реши пресудом не осигурава обавезно да ће се управна ствар решавати у спору пуне јурисдикције. Спор у коме суд располаже овлашћењем да ствар реши мериторно уместо да своју надлежност ограничи на поништење акта и враћање предмета Комисији на поновно одлучивање, може бити окончан како пресудом, тако и решењем. Тако на пример, у члану 71. став 3. Закона о управним споровима, предлагач предвиђа да ће суд *„донети решење које у свему замењује акт надлежног органа, уколико природа ствари то дозвољава“*. Из цитиране одредбе произилази да суд одлучујући у пуној јурисдикцији може окончати поступак решењем. Сходно наведеном, основна одлика „пуне јурисдикције“ нема нужно везе са формом акта којим ће суд окончати поступак, већ подразумева доношење мериторне одлуке која ће у свему заменити акт надлежног органа.

Уколико је намера предлагача била да странкама омогући ефикасну правну заштиту и спречи непотребно одуговлачење поступка враћањем предмета Комисији на одлучивање, сврсисходно би било прописати да је суд у управном спору дужан да управну ствар реши у спору пуне јурисдикције.

IV. ПРЕТХОДНА САГЛАСНОСТ ВЛАДЕ НА СТАТУТ КОМИСИЈЕ

У овом делу предлажемо давање претходне сагласности на Статут Комисије од стране надлежног одбора Народне скупштине, уместо Владе.

Чланом 17. став 2. Нацрта закона регулисано је да Статут Комисије доноси Савет, уз претходну сагласност Владе.

Из образложења Нацрта закона проистиче да је намера предлагача била да се успостави оперативна независност Комисије у вршењу јавних овлашћења, као и транспарентност у њеном раду. С тим у вези, за свој рад Комисија одговара Народној скупштини.

Стога, нејасно је зашто Влади учествује у поступку доношења акта једне независне институције, а којима се ближе уређује њена унутрашња организација, начин рада и спровођење поступка пред истом.

Ипак, како се може претпоставити да је намера била да се предвиди сагласност тела које је надлежно за надзор над Комисијом, предлажемо да се ова одредба измени тако да се за доношење статута од стране Савета Комисије затражи сагласност Народне скупштине Републике Србије, као институције којој је Комисија одговорна за обављање послова из своје надлежности, сходно члану 9. став 3. Нацрта закона.

Напомињемо да овакво решење већ постоји у домаћем правном систему. Наиме, на статут Комисије за хартије од вредности, као самосталне и независне државне организације – регулатора тржишта капитала у Републици Србији, сагласност даје Народна скупштина Републике Србије (члан 240. Закона о тржишту капитала).
